

Μέρος πρώτο

Ο ΕΝΟΧΟΣ

*«Μα δεν είμαι ένοχος», είπε ο Κ. «Πρόκειται για λάθος.
Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να είναι ένοχος;
Όλοι εδώ είμαστε άνθρωποι, όλοι ίδιοι».*
*«Σωστά», είπε ο ιερέας, «αλλά έτσι ακριβώς
μιλάνε οι ένοχοι».*

Φραντς Κάφκα, *Η δίκη*

Ο ένοχος ήταν γυμνός. Πεσμένος στο πάτωμα, μισολιπόθυμος. Το φάρμακο τον είχε κάνει να χάσει τις αισθήσεις του και δεν είχε συνέλθει ακόμα.

Το μικρό δωμάτιο με τους άσπρους τοίχους είχε μόνο μία λάμπα ασφαλείας. Δεν υπήρχαν παράθυρα που να αφήνουν το φυσικό φως να περνάει, ήταν αδύνατον να καταλάβεις αν ήταν μέρα ή νύχτα.

Έκανε ζέστη. Ο ανεμιστήρας του συστήματος εξαερισμού μαστίγωνε τον υγρό αέρα σκορπίζοντας μια μυρωδιά μούχλας. Όπως γύριζε, έκανε ένα θόρυβο τόσο μονότονο που τελικά τον ξεχνούσες.

Ήταν ένας άνδρας λίγο πάνω από τα τριάντα. Το γεροδεμένο, λεπτό παράστημά του ήταν αποτέλεσμα τακτικής άσκησης στο τζόγκινγκ και το ποδήλατο. Το φρόντιζε πολύ το σώμα του, ήταν ολοφάνερο. Το δέρμα του ήταν λείο, έκανε αποτρίχωση για να αναδεικνύονται οι μύες και το μαύρισμα που του έδινε το σολάριουμ.

Ήταν κουλουριασμένος στο πλάι, σε εμβρυακή στάση, ακολουθώντας ένα φυσικό ένστικτο προστασίας. Το τσίμπημα της βελόνας στην εξωτερική πλευρά του δε-

ξιού του μηρού είχε προκαλέσει ένα μικρό μελάνιασμα που φαινόταν ακόμα και στο ημίφως.

Στην αλυσίδα από τις χειροπέδες, που του έσφιγγαν τους καρπούς, ήταν περασμένος ένας κρίκος ορειβασίας. Εκεί κατέληγε ένα γερό σχοινί που περνούσε μέσα από μια μηχανοκίνητη τροχαλία κρεμασμένη από την οροφή.

Τον είχαν πιάσει στον ύπνο, λίγο πριν ξημερώσει. Είχε αποκοιμηθεί στο τεράστιο στρογγυλό κρεβάτι, στη μέση του σαλονιού. Μαζί με τη Λορεντάνα... ή την Τάνια... ή τη Λάουρα... ή όπως διάολο την έλεγαν. Οι γυναίκες άλλαζαν συχνά. Τα ονόματά τους δεν είχαν και μεγάλη σημασία. Κρατούσαν τόσο λίγο, που δεν είχε νόημα να προσπαθεί να τις θυμάται, να τις συνδέει με κάποιο πρόσωπο που δεν μπορούσε καν να ξεχωρίσει. Ήταν γυμνή σάρκα. Κορμιά που κινούνται, τίποτε άλλο.

Καλύτερα έτσι. Υπήρχαν κάποιοι βασικοί κανόνες σε αυτό το περιβάλλον. Ένας από αυτούς ήταν ότι δεν χρειαζόταν ποτέ να μπερδεύει αυτά που γίνονταν τη νύχτα με την πραγματική, τη φυσιολογική ζωή, όπου οι άνθρωποι έχουν πρόσωπο, όνομα και επίθετο, ίσως ακόμα και κάποιο αξίωμα ή φήμη, και θέλουν να τα προστατεύσουν.

Με την ανατολή του ήλιου, όλα έπρεπε να εξαφανίζονται, κυρίως η ανάμνηση. Όπως χάνεται η πάχνη από τα φύλλα των δέντρων και οι νυχτερίδες από τον ουρανό. Η απόσταση από το θυμάμαι στο κρίνω είναι πολύ μικρή και καμιά φορά οδηγεί σε επικίνδυνα συμπεράσματα. Πολύ επικίνδυνα.

Η ένεση με το Dirgivan είχε άμεσο αποτέλεσμα, οι άλλοι δεν κατάλαβαν τίποτα. Ένας ένας ντύνονταν και έφευγαν. Εξαντλημένοι και ικανοποιημένοι. Ένας βιαστικός χαιρετισμός, ένα απλό νεύμα, που προσπαθεί να κρύψει τη συνηθισμένη αμηχανία της επόμενης ημέρας.

Τον τύλιξαν σε μια κουβέρτα και τον πήραν, κρυμμένο μέσα σε ένα πορτοπαγκάζ.

Η ανάσα του άρχισε να γίνεται ακανόνιστη, λίγο λαχανιασμένη. Πότε πότε τρανταζόταν. Συνερχόταν.

Γύρισε αργά στο άλλο πλευρό. Κουνιόταν με δυσκολία. Ήταν ακόμα ζαλισμένος από το φάρμακο. Κατάφερε να βγάλει τη μαύρη κουκούλα που του είχαν περάσει στο κεφάλι. Άνοιξε τα μάτια και κοίταξε γύρω του. Ένιωθε σαν να του ήταν γνώριμο το περιβάλλον. Ένας παλιός φόβος που ανέβαινε από τα τάρταρα όπου είχε απωθήσει τους χειρότερους εφιάλτες των παιδικών του χρόνων. Το δωμάτιο του δαίμονα. Η τιμωρία όποιων είχαν κάνει αταξία. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς βρέθηκε εκεί. Θυμόταν το πάρτι, όπου μάλλον ήπιε πολύ και σνίφαρε μπόλικη κόκα και μετά κοιμήθηκε. Κατάφερε με μεγάλο κόπο να σηκωθεί, συγκεντρώνοντας την προσοχή του μόνο στην προσπάθεια που χρειαζόταν να καταβάλει για να μπορέσει να κουνήσει τα πόδια και το στήθος του.

Κάπου πιο μακριά, μια σταγόνα νερό έσταζε στο πάτωμα με τόσο κανονικό ρυθμό, που δημιουργούσε ένα αίσθημα αναμονής. Ο ήχος της αντηχούσε στον αέρα και μετρούσε το πέρασμα του χρόνου όπως η κίνηση του γραναζιού σε ένα παλιό ρολόι.

Διέκρινε μια κλειστή πόρτα λίγα μέτρα μακριά του. Προσπάθησε να φτάσει ως εκεί, αλλά το σχοινί που ήταν δεμένο στις χειροπέδες δεν τον άφηγε. Δοκίμασε να ζητήσει βοήθεια. Πρώτα σε φυσιολογικό τόνο, ύστερα όλο και πιο δυνατά, ώσπου άρχισε να ουρλιάζει με όση δύναμη είχε μέσα του.

Έπειτα από λίγα λεπτά σταμάτησε. Τον πονούσε ο λαιμός του. Πρόσεξε κιόλας ότι βράχνιαζε και φοβήθηκε μη μείνει χωρίς καθόλου φωνή και δεν τον ακούει πια κανείς.

Άκουσε τον θόρυβο ενός σιδερένιου σύρτη που έκλεινε και βαριά βήματα που πλησίαζαν. Μια γραμμή λευκού φωτός φάνηκε από μια μικρή χαραμάδα ανάμεσα από τη βάση της πόρτας και το πάτωμα.

Τραβήχτηκε όσο πιο πίσω μπορούσε στο δωμάτιο, για να κερδίσει χρόνο. Λίγα δευτερόλεπτα παραπάνω, μπας και καταλάβει τι συμβαίνει και αποφασίσει τι να κάνει.

Άκουσε το κλικ ενός διακόπτη και, αμέσως μετά, το βουητό ενός μοτέρ. Δεν κατάλαβε αμέσως, ώσπου ένιωσε το σχοινί να τον τραβάει πάλι στη μέση του δωματίου.

Προσπάθησε να αντισταθεί, αλλά κατάφερε μόνο να καθυστερήσει για μια στιγμή. Έπειτα από λίγο βρέθηκε κρεμασμένος σχεδόν από την οροφή. Έφτανε μόνο να ακουμπήσει τις μύτες των ποδιών του στο πάτωμα. Τα τεντωμένα χέρια του τον πονούσαν, κυρίως από την προσπάθεια που κατέβαλλε για να αντισταθεί στο τράβηγμα της τροχαλίας.

Το αίμα δεν έφτανε εύκολα μέχρι τα χέρια. Η ανάσα του έγινε λαχάνιασμα. Είχε αποκτήσει τον ακανόνιστο και σπασμωδικό ρυθμό του φόβου, ίδιο με τον φόβο ενός ζώου στο σφαγείο, που ξέρει ότι δεν μπορεί να αποφύγει το πεπρωμένο του.